

עיתון ליד"ה

עורכת ראשית: ענת ליבשין

גיליון נובמבר 2024

עורכת גרפית: רוני אסולין

מורה מלווה: רענן פורשנר

עם כל השיח סביב הבחירות
בארצות הברית, תהיתם פעם
איך הן באמת עובדות?

כתבתנו שירה שמש על מה שבין
אלקטורים, קונגרס, והסנאט בשילוב
עם רקע היסטורי, ועושה אחת
ולתמיד סדר בשיטת הבחירות של
המעצמה הגדולה בעולם
עמוד 15

"האם המועצה שווה את כל
העיסוק הזה? ומה צפוי לה
בעתיד?"

העורכת ענת ליבשין בכתבה
מרתקת המסקרת את הבחירות
למועצת התלמידים בבית הספר ואת
תחילת הפעילות של המועצה
עמוד 3

לראשונה בעיתון ליד"ה-
"חיבורים"!

המשחק הפופולרי של הניו יורק
טיימס (Connections) מגיע אל
פינת המשחקים של עיתון בית
הספר!
עמוד 23

בהמשך לכתבתנו מהגיליון הקודם
בנושא פתרון שתי המדינות והסכסוך
הישראלי פלסטיני-

כתבתו של יואב קודינסקי שמציע
את הפיתרון שלו לסכסוך עמוד 12
וכתבת תגובה של אודה כספי קולן,
שמסבירה למה דווקא כן פתרון שתי
המדינות
עמוד 6

שכבת ה' ערכה סיור לימודי ביד ושם

נבחרת הרובוטיקה בתחרות offseason

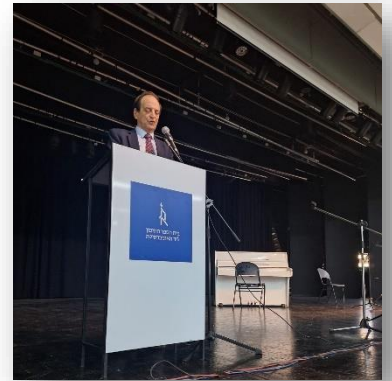

משחק כדורסל של נבחרת הבנים

תחילת פעילות מועצת התלמידים

החודש בבית ספרנו

כינוס לציון יום הזיכרון לרצח רבין והרצאה של דן מרידור

לילה לבן שעסק בבחירות לנשיאות ארצות הברית

נבחרת הכדורעף בנות העפילה לגמר מחוז ירושלים

מועצת התלמידים והתלמידות: משמעותית או שטותית?

בשבוע שאחרי חג סוכות, אירע בבית הספר מחזה שלא נראה בו מזה שנים רבות: בחירות למועצת התלמידים והתלמידות הבית ספרית. כל הסיטואציה עודדה שיח והתלהבות סביב סוגיית מועצת התלמידים והתלמידות בבית הספר, אך יש לשאול את השאלה - האם המועצה שווה את כל העיסוק הזה? ומה צפוי לה בעתיד?

● כתבה: ענת ליבשין

אחת הטענות כלפי המועצה בשנים האחרונות היא שהיא נמנעת מביצוע פעולות. יש שאמרו שהנציגות בה היא רק למען מראית עין טובה, והמועצה עושה דברים חסרי משמעות. ואכן, בשנים האחרונות נוכחות המועצה בחיים הבית ספריים הייתה מועטה מאוד: מעט התרמות, מעט אירועים, ארגונה של הפגנה או שתיים, ושם זה נגמר. איפה, בכל העשייה הזאת, ניתן ביטוי לקולות התלמידים? מה מזה באמת מועיל למי שהמועצה אמורה לייצג?

"הרוב המוחלט של הנציגות והנציגים נוכח

בפגישות, בניגוד לשנים קודמות, והם להוטים

לפעול וליצור."

נכחתי במספר פגישות של המועצה לאורך השנים, ותמיד תוסכלתי מחוסר המעש שאפיין אותן: הועלו בעיות שנציגות ונציגים רצו לפתור, התקיים לגביהן דיון קצר, אולי אף הוקמה ועדה בנושא - עד שלבסוף ננטשו ונשכחו הבעיות. את אותן הבעיות שנדחקו אל הצד החליף שיח על האירוע שהמועצה רוצה לארגן בחנוכה, ניסוח הצהרת המועצה בנוגע למצב הפוליטי, חידוש פרוטוקול המועצה או דברים בסגנון דומה. אותם דברים - כבודם מונח במקומם. אך מקומם לא יכול לבוא על

במשך השנים האחרונות מועצת התלמידים והתלמידות הבית ספרית נבחרה אוטומטית בכל שכבה, כיוון שהיתה כמות נמוכה באופן מחריד של מתמודדים. אך כל זאת השתנה כשרמי שהינו-קסלר, שהשנה נהיה המורה המלווה של המועצה, החליט להרים את הכפפה ולקיים בחירות שלא נראו כמותן לפני בבית ספרנו, ואולי אף בעולם כולו. הבחירות נתקיימו במשך יום שלם ברחבת חדר המורים, בעזרת אפליקציה שפיתח ירין יפלה, תלמיד כיתה י"א שזו שנתו השנייה במועצה. "בתהליך הייתי צריך ליצור תוכנה, לאסוף את המידע על המתמודדים, ולשבת עם המולטימדיה כדי להבין איך להשתמש במערכת עם המחשבים של בית הספר. ביום הבחירות הייתי אחראי על התקינות של המערכת, ולסדר דברים בזמן אמת." כך הוא מדווח, ומוסיף שכל החוויה הייתה בשבילו חיובית מאוד: "היה כיף, למרות כל הלחץ. זה פשוט ממש כיף להגיד לאנשים מה לעשות". תלמידים רבים נהרו לעמדות המחשבים בהפסקות ובשיעורים, ומספר מתמודדים עמדו על יד מקום ההתרחשות בניסיון אחרון לשכנע אנשים להצביע לטובתם. האם האירוע יוצא הדופן הזה מסמן את תחילתה של תקופת פריחה למועצה, או שהעלה את ציפיות התלמידות והתלמידים ללא סיבה?

ניסוחו, בפרוטוקול הישיבה, הוא כדלהלן: "המועצה היא הגוף הנבחר והמייצג של תלמידי בית הספר שאחראי לתווך את רצונות ההנהלה לתלמידים והתלמידים להנהלה. בנוסף המועצה יכולה לקדם פרויקטים שנחוצים מהשטח". לא רע בכלל, נכון? ועוד דבר שהפתיעני לטובה: הרוב המוחלט של הנציגות והנציגים נוכח בפגישות, בניגוד לשנים קודמות, והם להוטים לפעול וליצור.

השנה, אותה ההיררכיה המדוברת לא תתקיים, ככל הנראה. ישיבות המועצה עד עכשיו היו דיון פתוח, ולא נראה כי נוצר צורך לאלץ תארים יצוגיים על המועצה. השיטה הקודמת לא עבדה, אך עוד מוקדם לדעת אם דרך זו של דיונים תעבוד בהרכב זה. למרות זאת, אני אופטימית. הפגישות בינתיים היו תיאורטיות בעיקרן, ודיברו על תפקידיה של המועצה ועל מטרותיה, מבלי לקדם אותן באופן משמעותי. ניתן לסלוח על כך, בהתחשב בכך שאלו הפגישות הראשונות, וסביר ואף מתבקש שהן יתמקדו בעקרונות שעל סמכם יקודמו מעשייה של המועצה. אבל בסופו של דבר, הדבר היחיד שיבדיל את המועצה הזאת מקודמותיה, ויגרום לה להיות גוף שמכבד את עצמו בבית הספר, הן הפעולות המעשיות שהמועצה תנקוט. בינתיים, הועלו רעיונות לגבי פינת המיקרוגלים, הפופים בספרייה, שיתופי פעולה עם בתי ספר אחרים ועוד ועוד - אך רק כשנראה את הדברים מתבצעים בפועל, ייעלם הספק לגבי יכולת התפקוד של המועצה.

חשבון בעיות שהעלו התלמידים, ושעל המועצה לפתור! המצב נבע ממספר בעיות, ואולי הגדולה ביותר הייתה ההיררכיה המאולצת של המועצה. הייתה יושבת ראש, סגנית יו"ר, דוברת המועצה וכו' וכו'. הפגישות הונחו על ידיהן (או לחלופין ע"י המורה המלווה של המועצה) בצורה מלאכותית. כך, במקום לעבוד בשטח וליצור, התעכבנו שוב ושוב על פדגוגיה מיותרת ברובה ובירוקרטיה מעיקה. עוד בעיה גדולה שאפיינה את המועצות הקודמות, היא חוסר היכולת (או הרצון?) לנקוט בפעולות ולקחת באחריות עליהן. דיבורים על מה צריך להיעשות ואיך היה צריך להיעשות היו פופולריים מאוד בקרב הנציגים והנציגות, אך רק מיעוט קטן לקח את הרעיונות צעד אחד קדימה והפכם לברי ביצוע, בעוד שהרוב המוחלט של הנציגות והנציגים השאיר את הרעיונות היפים כמגדלים תלויים באוויר.

"האם האירוע יוצא הדופן הזה מסמן את תחילתה של תקופת פריחה למועצה, או שהעלה את ציפיות התלמידות והתלמידים ללא סיבה?"

כדי לבדוק אם בעיות אלו השתנו, החלטתי לצאת לשטח. אזרתי אומץ ויצאתי למספר פגישות של מועצת התלמידים והתלמידות החדשה, כדי לבדוק בדיוק את השאלות האלה בגדר רצינות המועצה. באופן כללי, נראה שהמועצה מתקדמת לכיוונים חיוביים. לדוגמא, לפגישה הראשונה של המועצה היה דגש יחיד ועיקרי.

פתרון שתי המדינות: כי עדיפים כאבי השלום על יסורי המלחמה (תגובה לגיליון הקודם)

שני עמים מדממים, כבולים ביחד במאבק מתמשך על אדמה אחת. ביום שבו נבין שאנחנו כאן כדי להישאר, ישראלים ופלסטינים, ואף צד לא יעלם, יתאדה, או יוותר – ביום הזה נתחיל לבנות פתרון.

● כתבה: אודה כספי קולן

מוכיחים עד כמה האיום הזה ממשי. חמאס עדיין שולט בעזה, והראה בבירור שהוא מוכן לפגוע באזרחים חפים מפשע משני הצדדים, והחשש הוא שגם לאחר הקמת מדינה פלסטינית עצמאית, קבוצות קיצוניות ימשיכו להיאבק בישראל, אם מתוך התנגדות לקיום המדינה או בשל שאיפות דתיות רדיקליות.

אבל כאן בדיוק טמונה הנקודה החשובה:

פתרון שתי המדינות הוא לא הפתרון המושלם לכל האיומים, אלא המסגרת הטובה ביותר כדי למזער את הסכנות.

"אם נקשיב רק לקיצוניים אלו האופציות שלנו: מלחמה, ומלחמה, ועוד מלחמה. או מדינה אחת שתשלוט על מיליוני פלסטינים ללא זכויות מלאות ותהפוך את ישראל בהכרח למדינת אפרטהייד או למדינה דו-לאומית שבה ייעלם הרוב היהודי."

ברגע שלפלסטינים תהיה מדינה משלהם, הם יוכלו לנהל את ענייניהם בעצמם, ולא ייאלצו להישען על ארגוני טרור או על אידיאולוגיות של התנגדות. מדינה פלסטינית ריבונית תוכל לפתח מוסדות שלטון חזקים, לחתור לשיתוף פעולה כלכלי וביטחוני עם ישראל,

ה-7 באוקטובר 2023 ייזכר לעולם כיום שחור בהיסטוריה שלנו ובהיסטוריה של הסכסוך הישראלי-פלסטיני. המתקפה האכזרית של חמאס על יישובי הדרום הכתה בעוצמה את החברה הישראלית והזכירה לכולנו את עומק השבר וחוסר האמון השורר בין שני העמים. מעט האמון שעוד היה קיים, אם היה קיים, בין ישראלים לפלסטינים נעלם. השבעה באוקטובר, האכזריות, החטופים והחטופות – ומצד שני כמות פסיכית של מתים ונפגעים בעזה. אבל, דווקא ברגעים האפלים ביותר, עלינו להפנות את המבט אל עבר העתיד ולשאול את עצמנו: כיצד נוכל למנוע את הטרגדיה הבאה? התשובה, גם אם היא לא קלה ליישום, היא פתרון שתי המדינות. הפתרון הזה הוא לא רק תיאוריה, אלא הוא הדרך היחידה שתאפשר לנו לפרוץ ממעגל האלימות ולבנות מציאות חדשה וטובה יותר.

יש הרבה מאוד התנגדויות לפתרון הזה, וחשוב לי להתייחס לכל הפחות למספר מהבולטות שביניהן:

"פתרון שתי המדינות לא יבלום את הטרור:"

אחת מהטענות החוזרות ונשנות מצד המתנגדים לפתרון שתי המדינות היא שגם אם יושג הסכם, ארגוני טרור כמו חמאס והג'יהאד האיסלאמי ימשיכו לפעול נגד ישראל. האירועים הנוראיים של ה-7 באוקטובר

מאיראן. השלום עובד. השלום מגן. וכן, זו קלישאה, אבל שלום עושים עם אויבים.

הימין מאוד אוהב להציג את עצמו כריאליסטי ואת השמאל כנאיבי. אבל טרנספר זה רעיון מטורף ולא קשור למציאות. מדינה אחת זה לא ריאלי, אלא אם מתכוונים למדינת אפרטהייד, כלומר, עוד שליטה על אוכלוסייה חסרת זכויות שרק תעצים את התסכול והסכסוך והטרור. מצד שני, הסכם שלום בין 2 אוכלוסיות עוינות, ואפילו עוינות מאוד, זה פתרון עם יותר מתקדים אחד בהיסטוריה.

העולם ידע עימותים איומים, עקובים מדם, אכזריים, שהסתיימו בהסכמים שנשמרים עד היום. גם כאן אנחנו יכולים לגרום לזה לקרות.

"פתרון שתי המדינות הוא לא הפתרון

המושלם לכל האיומים, אלא המסגרת הטובה

ביותר כדי למזער את הסכנות"

"אם נתן להם את הגדה המערבית, הם ירצו גם את

חיפה ותל-אביב"

הטיעון הזה הוא בעצם טיעון שלא מכיר באופי השונה של השטחים שנכבשו ב-1967 ובאלו שניתנו לישראל במסגרת החלטת האו"ם מ-1948. וכן, יש רבים בעולם הערבי שלא קיבלו את הקמתה של מדינת ישראל, וישנם כאלו גם היום. יש כאלו גם בצד הפלסטיני, שמגדירים את המאבק בישראל כמאבק שמטרתו שיבה מלאה לפלסטין השלמה.

יש כאלו עמדות. גם בצד הפלסטיני וגם בצד הישראלי. אותם גורמים קיצוניים שבעבר היו אחוז זעום יחסית מהאוכלוסייה, עכשיו יושבים בממשלה ומתכננים כיצד נוכל ליישב את עזה מחדש. תפיסות משיחיות מאוד

ובעיקר – לפעול נגד גורמים קיצוניים מתוך אינטרס לשמור על יציבותה. הפתרון אינו מבטל את האיום לחלוטין, אך הוא מעניק את הכלים להתמודד עמו טוב יותר.

"המשך הכיבוש רק מחזק את הקיצוניות"

תמיד יהיו קבוצות קיצוניות שינסו לפגוע בהסדר המדיני, כפי שקורה כמעט בכל סכסוך בעולם. אבל המשך הכיבוש רק מחזק את הקיצוניות. חמאס וצורות ההתנגדות האלימות ניזונות מהייאוש הפלסטיני ומהתחושה שאין לפלסטינים סיכוי לעצמאות אמיתית. הענקת תקווה מדינית וכלים ריבוניים לפלסטינים היא הדרך לצמצם ולמגר את התמיכה בקבוצות קיצוניות אלו.

"ישראל לא יכולה להרשות לעצמה להמשיך

לשלוט על מיליוני פלסטינים מבלי להעניק

להם זכויות מלאות."

"אי אפשר לעשות איתם שלום"

כשאבא שלי היה קטן, האויב הנורא ביותר של ישראל היה מצרים. הוא סיפר לי שבל"ג בעומר היו בונים בובה בדמות של נאצר ומבעירים אותה ורוקדים מסביב לדמות העולה באש. מהרגע שישראל הוקמה, ובמשך כמעט 30 שנה, המצרים היו במצב קבוע של מלחמה עם ישראל, סירבו לקבל את עצם קיומה ואיימו לחסלה. מזכיר משהו, לא? ב-1979 נחתם הסכם שלום עם הגרוע שבאויבנו באותה התקופה. היום, 45 שנים לאחר מכן, מצריים מסייעות לישראל נגד טילים שנורו עליה

" השלום עובד. השלום מגן. וכן, זו קלישאה, אבל שלום עושים עם אויבים"

לכן, שתי מדינות – הדרך היחידה לצאת ממעגל האלימות והשנאה.

האירועים של השבעה באוקטובר הם קריאת השכמה לכולנו: המשך המצב הנוכחי הוא מתכון לאסון נוסף. הפתרון לשאיפות הלאומיות של שני העמים אינו כוח, אלא פשרה אמיצה. רק כך נוכל לשבור את מעגל האלימות ולהעניק לשני העמים את מה שהם באמת זקוקים לו: עצמאות, ביטחון ותקווה לעתיד.

ישראל, על אף כל הקשיים והסכנות, חייבת לקחת את ההובלה. היא לא יכולה להרשות לעצמה להמשיך לשלוט על מיליוני פלסטינים מבלי להעניק להם זכויות מלאות. הכיבוש הזה לא רק שהוא פוגע במוסריותה של המדינה, הוא גם יוביל לסופו של החלום הציוני. העתיד שלנו תלוי ביכולת שלנו להכיר בכך שישנם שני עמים על אדמה זו – ולשניהם יש זכות לחיות בשלום, חירות וביטחון.

נפוצות בקרב המתנחלים והימין הדתי, שמאמינים כי כל ארץ ישראל מהים ועד הירדן שייכת לעם היהודי, ואין להם כל כוונה לוותר על אף פיסת אדמה, היא המחיר אשר יהא.

קיצוניות כזו קיימת בשני הצדדים, והיא מסוכנת. אבל כמו שאני לא מקשיבה לקולות של המשיחיים בחברה שלנו ומקשה שהם מדברים בשם הכלל, כך אני לא מקשיבה לקולות הקיצוניים של הפלסטינים.

אם נקשיב רק לקיצוניים אלו האופציות שלנו: מלחמה, ומלחמה, ועוד מלחמה. או מדינה אחת שתשלוט על מיליוני פלסטינים ללא זכויות מלאות ותהפוך את ישראל בהכרח למדינת אפרטהייד או למדינה דו-לאומית שבה ייעלם הרוב היהודי.

"הכיבוש הזה לא רק שהוא פוגע במוסריותה של המדינה, הוא גם יוביל לסופו של החלום הציוני"

כל אחד מהתרחישים האלו יוביל לאובדן הדמוקרטיה הישראלית ולשנים של מאבקים פנימיים ואלמים. ישראל חייבת לבחור אם היא רוצה להישאר מדינה יהודית ודמוקרטית – ולשם כך, יש צורך בפשרה מדינית שתאפשר את קיומה לצד מדינה פלסטינית.

בין הוואדי לירושלים - חלק ב' (סיפור בהמשכים)

● כתבה: אלונה גרסון

אחרי שהאור הלבן דעך, דן, שרון, רון ודוד הסתכלו סביבם. לא היה שום סימן לחניון הלילה. לידם עמדו הנרי וזאנדר, האחד חיוור כמו סיד והשני מנסה להתעסק עם מכשיר שהתלמידים לא זיהו. ליד שניהם עמדו משהו כמו עשרה תלמידי כיתות א' שהיו גם הם מבוהלים. "איפה אנחנו?" דוד שאל את זאנדר, וזאנדר ענה: "שאלה טובה יותר תהיה, מתי אנחנו".

"מתי אנחנו?" שרון חשבה. זה לא יכול להיות. היא ניסתה לצבוט את עצמה, רק כדי להרגיש כאב חד - זה לא חלום. הם נסעו בזמן. האם קדימה או אחורה? זו שאלה אחרת, שאלה מאוד חשובה, אבל לא בטוח שהייתה לה תשובה. זאנדר התקרב. "החדשות הטובות הן שאנחנו בחיים, החדשות הרעות הן שאין לי שום מושג איפה ומתי אנחנו נמצאים". רון התכונן לצרוח על זאנדר אבל הנרי הקדים אותו. "אני רואה מים", קרא, וכל הקבוצה הלכה לשם.

אחרי כמה דקות של הליכה, הקבוצה הגיעה לנווה מדבר. דן זיהה את המקום כוואדי קלט. הנרי וזאנדר הלכו למצוא אוכל ואולי לחזור עם כמה תשובות, ובינתיים, דן, שרון, רון ודוד נשארו להעסיק את הילדים הקטנים.

מיותר לציין שלאף אחד מהם לא היה ניסיון עם ילדים קטנים. שרון ניסתה להרגיע את הילדים שבכו אך קולה העמוק לא ממש עזר, ואילו דוד ורון שיחקו איתם משחק תפקידים, ששבה את ליבם של חלק מהילדים. אבל השאר פשוט הסתובבו ברחבי הוואדי, מנסים להעסיק את עצמם.

כמה שעות אחר כך, הנרי וזאנדר חזרו, עם כמה צמחים ובשר של משהו שאף אחד לא זיהה, "בשר גמל" זאנדר אמר. לא היו להם אפשרויות אחרות, וזה עדיין לא הספיק ליותר מיום לשישה עשר אנשים. כולם אכלו בשקט. הילדים הקטנים לא ממש אהבו את בשר הגמל, אבל הם אכלו אותו בכל זאת.

ביום למחרת, הנרי וזאנדר לא חזרו, ודן, שרון, רון ודוד היו חייבים לחשוב על תכנית מהר: האוכל הולך ואוזל ואין להם שום מושג לאן ללכת. לדן היה רעיון, למצוא מנזר. דוד הציע ללכת אל מנזר המצלבה, שהוא במרחק של פחות מיום הליכה, ולבקש מהאנשים שם עזרה. התאומים ורון הבינו שלא הייתה להם ברירה אחרת ודוד יצא לדרך, עם המים של כולם ועם הילדים הקטנים, שלא הבינו מה קורה.

אחרי יום וקצת, דוד חזר בלי הילדים הקטנים. שרון שאלה אותו לאן לקח אותם, ודוד ענה "מנזר המצלבה, זה אמנם כמה שעות טובות של הליכה מפה אבל זה מה יש, הם בטוחים עכשיו". שרון הנהנה ודוד חיך. אחר כך, הרביעייה העסיקה את עצמה בכל מיני משחקים בשל העובדה שהטלפונים הניידים של כולם היו בלי סוללה.

אך לפתע, נשמע רעש, רעש של הליכה, ודמות גבוהה התקרבה אל המחנה.

"זאבים" היה בינוני בדיוק כמו שהיה צפוי, אבל לא מהסיבה הרגילה

סרטם החדש של שני אלילי השחקנים- בראד פיט ("מועדון קרב", "היו זמנים בהוליווד") וג'ורג' קלוני ("אחי, איפה אתה?"), "אושן 11"- "זאבים" יצא לפני כמה שבועות באפל טי וי+ לאחר בכורה קצרה בפסטיבל ונציה. האם הסרט הצליח בניסיונו ליצור נוסטלגיה, או נכשל כצפוי?

● כתב: יונתן שוררץ

מוכרות מסרטי הפשע והאקשן: הלקוחה שרק רוצה שהכל ייגמר, המאפיונר האירופאי וחתונת בתו, הרופאה הגאונה שמנתחת אנשים באיזה מרתף חשוך, והילד עם הסמים שלא מבין איפה התעורר. זמויות כאלה, עם הומור בסגנון טרנטינו (שדווקא הערכתי הפעם, והצלחתי לצחוק ממנו למרות שאר מרכיביו של סרט), הן סבירות בהחלט. ואם הבימוי והתסריט טובים- השמיים הם הגבול. ומי יודע, אולי יצא כאן איזה סרט קאלט נחמד.

הסרט בבסיסו מתאר את סיפורם של שני "זאבים" (מעלימי ראיות מקצוענים) שיוצאים במקרה יחד למשימה שמסתבכת כהוגן. עקב כמויות הביקורות כנגד הסרט, והנטייה המרגיזה של פסטיבלים להביא סרטים לא מוצלחים של אנשים מוצלחים, חשבתי את אותו הדבר שכבר אפשר לחשוב על הסוג הסרטים הזה. סוג כזה, שמשלב תסריט סביר עם במאי בינוני (במקרה הזה- ג'ון ווטס שביים את סרטי ספיידרמן האחרונים) ושחקני-על בתקווה לאיזה להיט חדש. אבל לאכזבתנו, בדרך כלל מדובר על שחקנים שעברו את זמנם ותרופת הנוסטלגיה לא עובדת. כך, בעצם אנחנו נשארים לרוב עם בלאגן גדול ומפוספס.

**"ההומור המקצועי, ההבנה המהירה,
והייאוש מטיפשותם של הלקוחות מגואלי
הדם שלהם נקלט על התסריט ומוצג
לראווה."**

אז פה הבעיה- הבימוי פשוט נורא. הצילום טוב, התסריט פחות- אבל הבימוי נורא. ווטס החליט שבמקום לתת לסרט צבע, אנושיות ואישיות (כלומר- מה שנתן חיים לכל הסרטים שעשה להם מחווה) ולהאדיר את התסריט שכתב, הוא הולך לתת לסרט טון אפור ורציני עם

תוכלו להגיד: עם ציפיה כזאת, בטח שלא אהבת את הסרט! אולי אתם צודקים במקצת, אבל לאחר הצפייה בסרט, הבנתי שדווקא קלוני ופיט נותנים הופעה נוסטלגיה וטובה. הזוג מציג מחווה טובה יחסית ל"זאב" של הארווי קייטל מ"ספרות זולה" (מי שידע יודע), למרות שלא יכולים להשתוות לתפקיד הזה. ההומור המקצועי, ההבנה המהירה, והייאוש מטיפשותם של הלקוחות מגואלי הדם שלהם נקלט בתסריט ומוצג לראווה. גם שאר השחקנים טובים ומציגים דמויות

"במקום לגמול לקומיות המצוינת של השחקנים, נראה כי הבימוי דווקא מנסה להשתיק אותה מתחת ללילה הסתמי."

למרות זאת, כפי שכבר הבנתם- נהייתי מכמה מרכיבים של הסרט, כמו סצנות הפתיחה והסיום, המשחק, הצילום, וחלק קטן מהמוזיקה. אלו היו נקודות אור קטנות שהסבירו: לא עבר זמנם של קלוני ופיט, הם עוד ימשיכו לעבוד. הבעיה היא לא הניסיון הכושל לייצר נוסטלגיה- אלא מה עושים עם אותו חומר נוסטלגי. וכשזורקים את המחשבה הזאת מהחלון, "זאבים" זה מה שיוצא. ולסיכום, בפשט, לחובבי הציונים שבינינו: "זאבים", ג'ון ווטס, 2024 (אפל טי וי+)- שני כוכבים מתוך חמישה

"נגיעות" הומור. במקום איזה חולצה אייקונית שרומזת על קמצוץ אישיות, קלוני ופיט מקבלים מעילי עור שחורים וגנריים. הלילה חוטף אווירה סתמית והשירים ברדיו טובים- אבל בכלל לא בווייב. כל כך הרבה סרטים טובים משלבים את הלילה העירוני ואת המשימה שהולכת ומתפתלת ("שיגעון של לילה", "הנוסע"), עד שאין תירוץ לא לשאוב השראה ולנסות לעשות את זה כמו שצריך. הגימיקים שהולכים ונסחבים מחדר המלון עד לדיינר מעיפים את הצופה וסוחטים את הבדיחה- כך שאיפה שהיה צריך אותה כבר צחקנו מספיק. בפעם הראשונה שהשניים רבו כמו ילדים בגנון צחקתי, ואז כשהריב לא תפס תפנית כבר שעה וחמישים, נשארתי משועמם וריק מתוכן בדיוק כמו אותם מעילי עור. במקום לגמול לקומיות המצוינת של השחקנים, נראה כי הבימוי דווקא מנסה להשתיק אותה מתחת ללילה הסתמי. למרות שאני לא בטוח כמה טוב באמת היה הסרט, מהבמאי שיצר נוסטלגיה די טובה עם "ספיידרמן: אין דרך הביתה"- אני מופתע.

מה הוא הפתרון?

אחרי הכתבה האחרונה, שבה התחייבתי להביא פתרון לסכסוך הישראלי-פלסטיני, הנה הפתרון הכי מציאותי, טוב, שלא יגרום למדינת ישראל ללכת לאבדון. בעיני. חשוב לציין: אני לא מצפה שאחד משני הממשלה יקרא את כתבתי, ויגיד לעצמו "יאללה בוא נבצע את הרעיון של יואב". מטרת הכתבה היא לפתוח את חוט המחשבה שלכם, ולתת לכם פרספקטיבה שונה על הסכסוך. עוד דבר חשוב. הפתרון שאני מציע הוא פתרון ארוך טווח, כך שאם אני מציע שצה"ל או באופן כללי מדינת ישראל תבצע פעולה כלשהי, זה לא בהכרח מדבר על הזמן הקרוב. יש דברים שאני מציע לעשות שיהיה אפשר לבצע רק עוד כמה שנים טובות.

● כתב: יואב קודינסקי

אם ישראל תצליח למוטט את הטרור ביו"ש לאורך זמן, היא תשפיע גם על התנהגותם של ערבי ישראל.

מלחמת חרבות ברזל

כדי להתחיל בסיום הסכסוך צריך קודם לסיים את המלחמה נוכחית. ישראל צריכה לחתום על עסקת חטופים ובמקביל, לפעול למען כוח ערבי שיכנס לרצועת עזה במקום חמאס. המדינה הערבית חייבת להיות ביחסים טובים עם הישראלים ועם הפלסטינים, ורצוי שתהיה מעצמה (ערב הסעודית היא דוגמא טובה, גם כדי לקדם את יחסי השלום בין המדינות). את חיזבאללה צריך להזיז מעבר לנהר הליטני על ידי מבצעים צבאיים. בדרום לבנון ישלוט צבא האו"ם. במקרה וחיזבאללה תמשיך את האש גם אחרי קץ המלחמה, מטרתה של ישראל צריכה להיות חיסול יכולותיו הצבאיות והאזרחיות של חיזבאללה. הזירה הכי חשובה בעיני היא יהודה ושומרון. צה"ל יצטרך להילחם בגדודי הטרור גם אחרי המלחמה ולהשמידם. הטרור ביו"ש הוא לא הכי חזק, הוא לא הכי מתקדם אבל יש לו את הגישה הרחבה ביותר לישובים ישראלים. עוד סיבה, ערבי ישראל מושפעים מאוד מהתרחשויות ביהודה ושומרון, יותר מכל זירה אחרת.

"כשהקהילה הבינלאומית תראה את השינוי לא מעט חברות וארגונים שהחרימו בעבר את ישראל לא יוכלו עוד להישאר אדישים. יכול מאוד להיות שפתרון הסכסוך יגרום למדינות ערביות אחרות, לחתום הסכמי שלום עם ישראל, כמו שלא מעט מדינות הבטיחו."

עזה

כמו שכתבתי בפסקה הקודמת, כוח ערבי צריך לשלוט אזרחית ברצועת עזה. מה זאת אומרת אזרחי? כלכלה, חינוך תשתיות, תעסוקה ועוד. תוכנית הלימודים תכלול מקצועות גנריים כמו אנגלית, ערבית, מתמטיקה ועוד. בשונה מבעבר, התוכנית תצטרך לקבל אישור על ידי ישראל. עם חינוך טוב אחוזי התעסוקה בקרב העזתים יעלו והכלכלה תשתפר, כמו גם אפשרויות התעסוקה.

לגור בג'נין, יצטרך לכתוב מכתב למדינת ישראל ולרשות הפלסטינית למה הוא רוצה לעבור ולפרט את כל הסיבות לכך. אם יתברר שעבר כחלק מרצון לבצע פעולת טרור יגורש חזרה למקום שממנו בא. כך יוכלו להקל יותר על פלסטינים שרוצים להיכנס לישראל לצורך עבודה או ביקור בהר הבית, אך מדינת ישראל לא תוכל להפקיר את הנושא. במיוחד אם נראה את אותם פלסטינים עושים פיגועים בתוך ארץ ישראל.

**“בסופו של דבר מבחן התוצאה הוא בשטח.
מה זה עוזר שיש הסכם של כמה מאות
עמודים אבל התושבים מרגישים בדיק איות
הדבר?”**

תושבי מזרח ירושלים וערבים ישראלים
תוכנית הלימודים במזרח ירושלים תשתנה לזאת של שאר מדינת ישראל. המשטרה תפעל באופן יומי להחרמת אמל"ח ולשמירה על השקט הציבורי. במידה ואדם עשה כל סוג פיגוע עם כל סוג נשק, עונשו יהיה **מוות**. כוחות הביטחון או אדם חמוש כזה ואחר יהרוג את המחבל בלי התלבטות ובלי חשש. כל אסיר בטחוני עולה מאות אלפי שקלים בשנה, ובלי קשר למחיר הכלכלי אנחנו נותנים מתנות לאנשים שכלל לא ראויים להם. צהל יחקור את משפחת המחבל, ואם יתברר בדרך כזאת או אחרת שהמשפחה ידעה או אפילו עזרה לטרוריסט לבצע את הפיגוע, משפחתו תגורש לצמיתות וביתם ייהרס. סוג הרתעה זו תוריד משמעותית את כמות הפיגועים בעייני, ותגרום לאזרחי הארץ תחושת ביטחון חזקה.

כשהמצב בעזה יירגע כעבור כמה שנים הכוח הערבי ייסוג, ולעזתים תהיה אפשרות להקים מפלגות ולקיים בחירות. כל מפלגה תעבור בקרה על ידי ישראל וארצות הברית, כדי למנוע מארגוני טרור לעלות לשלטון. כשמדינת ישראל תראה שיש ברצועת עזה שלטון יציב ונורמטיבי שמחזיק מעל 5 שנים, היא תיתן גישה ימית לתושבי עזה, ותאפשר הקמת שדה תעופה. שדה התעופה ישמש את התושבים לטיסות מעזה ומחוצה, אך לא לישראל.

יהודה ושומרון

כמו שכתבתי בפסקה הראשונה, צה"ל יצטרך להשמיד את היכולת הצבאית והמדינית של ארגוני הטרור ביהודה ושומרון. ישראל תתן לרשות הפלסטינית שנה לקבוע תאריך לבחירות. ארגוני הטרור כמובן לא יוכלו להתמודד, ובדומה לרצועת עזה מפלגה שיש לה קשר לטרור תודח באופן מידי מהשלטון. אם ארגון הטרור לא יסכים לפנות את מקומו, ישראל תצטרך לפעול בצורה צבאית כנגד אותה מפלגה. כשהמפלגה תבחר בבחירות, היא תתחייב לשנות את תוכנית הלימודים בדומה לזאת שתבצע ברצועת עזה, ולפעול למען התושבים ולשפר את איכות חייהם. הקמת מקומות בילוי, בניית תשתיות והזנחת הטרור לצמיתות. כשמדינת ישראל תראה שיש שלטון יציב שמחזיק מעל 5 שנים, מדינת ישראל תשקול לסגת צבאית משטחי B. עם זאת, צה"ל לא ינטוש את מעברי הבידוק והמחסומים על גבול הקו הירוק כדי להבטיח בטחון לאזרחי מדינת ישראל. צהל יוכל להיכנס לשטחי הרשות במידה ויקבל מודיעין על אמל"ח. משפחות מעזה ומשפחות מיהודה ושומרון יוכלו להיפגש בתאום דרך הרשות הפלסטינית ויעברו בדיקה ביטחונית על ידי צהל לפני זה. אם אזרח עזתי ירצה

הקהילה הבינלאומית

אחד החסרונות הבולטים ברעיון שלי, הוא שקשה להמחיש לעולם את שינוי המציאות שאנחנו עושים פה. כשאתה חותם על הסכם גדול כמו אוסלו, אתה יכול להגיד למדינות "הנה חתמתי איתם על הסכם שלום". ברעיון שלי העולם יצטרך לראות את המציאות. לראות את התהליך של הפלסטינים והישראלים. אך זה גם אומר שייקח זמן עד שהדעה הבינלאומית על ישראל תשנה לטובה. אפילו כמה שנים טובות. אך גם פה לרעיון שלי יש פתרון. בסופו של דבר מבחן התוצאה הוא בשטח. מה זה עוזר שיש הסכם של כמה מאות עמודים אבל התושבים מרגישים בדיוק אותו הדבר? בהחלטה של שינוי המציאות אתה מרגיש את השינוי ואת הביטחון שניתן לתושבים כל עוד הולכים לפי העקרונות המדיניים שנקבעו. כשהקהילה הבינלאומית תראה בשינוי, לא מעט חברות וארגונים שהחרימו בעבר את ישראל, לא יוכלו עוד להישאר אדישים. יכול מאוד להיות שפתרון הסכסוך יגרום למדינות ערביות אחרות, לחתום הסכמי שלום עם ישראל, כמו שלא מעט מדינות הבטיחו.

סיכום

כמו שאמרתי, אין פתרון קסם לסכסוך הישראלי הפלסטיני או לכל סכסוך אחר בעולם. עם זאת, לפי דעתי הרעיון שאני מציע בכתבה הוא רעיון פרקטי שיכול להחזיק מעמד הרבה שנים, במידה ואף צד לא יחליט "למרוד ברעיון". נכון שייקח זמן עד שנראה תוצאות מהרעיון אך כמו שאומרים באנגלית, trust the process.

"כדי להתחיל את סיום הסכסוך צריך קודם לסיים את המלחמה נוכחית. ישראל צריכה לחתום על עסקת חטופים ובמקביל, לפעול למען כוח ערבי שיכנס לרצועת עזה במקום חמאס."

שאר אזרחי מדינת ישראל

הציבור הישראלי יצטרך לנסות לקבל את המציאות החדשה והמורכבת של מדינתה. אחרי ה-7 באוקטובר, הציבור ברובו לא מאמין גדול בשלום. בתהליך כמו שאני הצעתי, הציבור לא צריך לסמוך על הסכם אחד גדול, אלה על המנהיגים ועל מיני הסכמים שיקבעו את "כללי המשחק החדשים". אני מאמין שרוב הציבור הישראלי יסכים עם הרעיון שאני נתתי כי הוא נותן מענה לכל דרישות המפה הפוליטית. מצד אחד, שלום שאומר לוותר על לא מעט דברים כמו שהשמאל רוצה, ומצד שני שלום בלי מדינה פלסטינית כמו שהימין רוצה. כמובן שיהיו משני הצדדים שאו שלא ירצו שלום כלל, או ירצו שלום שאני קורא לו "שלום למדינת ישראל"

"צה"ל יצטרך להשמיד את היכולת הצבאית והמדינית של ארגוני הטרור ביהודה ושומרון."

הבחירות בארה"ב: מהם כללי המשחק?

50 מדינות, נשיא אחד, בחירות, אלקטורים, מיליוני מצביעים, ושיטות שונות משאר העולם. לקראת הבחירות לנשיאות ארה"ב, באנו לעשות סדר בכל המידע.

● **כתבה: שירה שמש**

בארצות הברית יש מספר מערכות ממשלתיות ומחוקקות. ביניהן, שלושה "בתים", אליהם מתקיימים בחירות:

1. הבית הלבן (נשיא)
2. הבית העליון (סנאט)
3. הבית התחתון (בית הנבחרים, הקונגרס)

הבית העליון:

בית הנבחרים (הקונגרס):

israelhayom.co.il

ב"בית התחתון" בארצות הברית מכהנים כיום 435 חברים. הנציגות נעשית לפי כמות האוכלוסייה, כאשר כל מדינה רשאית לשלוח מתמודד אחד לכל שלושים אלף איש במדינה. הבחירות לבית הנבחרים נערכות אחת לשנתיים. לבית הנבחרים, כמו לסנאט, הכוח ליזום חוק. אמנם, רק בית הנבחרים יכול ליזום הצעות חוק הקשורות במיסוי.

wjro.org.il

ב"בית העליון" של ארצות הברית יש 100 חברים. לכל מדינה (state) בארה"ב (סך הכל 50) יש זכות לשלוח שני נציגים לסנאט. אותם הנציגים נקראים סנאטורים. סמכויותיו של הסנאט ללא הרחבה, הן ליזום ולאשר חוקים (יחד עם בית הנבחרים), לייעץ ולהסכים למינוי תפקידים בכירים בממשל ולאשר אמנות בין לאומיות. כהונתו של סנאטור נמשכת שש שנים אך הבחירות נערכות כל שנתיים. הסיבה לכך היא שהסנאט מחולק ל-3 קבוצות, באופן שכל שנתיים כשליש מחברי הסנאט עומדים לבחירה מחדש.

myusa.co.il

שיטת הבחירות

בארצות הברית יש 50 מדינות, והאלקטורים עובדים לפי שיטת "The winner takes it all". זאת אומרת, שכאשר נספרים הקולות במדינה מסוימת, גם אם ההפרש בין המתמודדים הוא של קול אחד, כל האלקטורים של אותה מדינה ללא יוצא מן הכלל מצביעים לאותו מתמודד. למשל, בשנת 2000 התקיימו בחירות לנשיאות. במדינת פלורידה, הצביעו עשרות מיליוני מצביעים וההפרש היה מאה קולות בלבד וכל האלקטורים של מדינת פלורידה הלכו לפי הנשיא שקיבל רוב זעום של קולות. בנוסף לכך, בבחירות 2016, הילרי קלינטון קיבלה למעלה מ 2 מיליון קולות יותר מטרמפ. אך למרות זאת, בגלל שיטת האלקטורים טראמפ זכה.

הבחירות לבית הלבן (הנשיאות):

היסטוריה

בעת ניסוח החוקה, מנסחיה התווכחו אם לתת את זכות הבחירה בידי הקונגרס או האזרחים (שרובם היו אז חקלאים חסרי השכלה). לבסוף, הגיעו לפשרה: האזרחים יבחרו באלקטורים (נציגי ציבור) והם יתכנסו במדינות השונות ויבחרו את הנשיא ואת סגנו. מאז ועד היום, כל ארבע שנים, מתכנסים האלקטורים ובחרים.

פעם, הציבור היה בוחר בנציג (אלקטור) וכל נציג היה מצביע על פי דעתו, באופן ישיר, לנשיא. כיום, הציבור במדינה מגיע לקלפיות ובוחר בנשיא ישירות, והאלקטורים מהווים חלק סמלי בבחירת הנשיא: לאחר סכימת הקולות בכל מדינה האלקטורים שמייצגים את אותה מדינה חייבים להצביע למתמודד שיש לו רוב קולות במדינה, ללא יוצא מן הכלל.

סוגיות מרכזיות בבחירות אלו

הפלות

סוגיית ההפלות היא סוגייה מרכזית ועיקרית בבחירות הקרובות, במיוחד לאחר הפסיקה של בית המשפט העליון ב-2022 (במקרה "דובס נגד מדובר") שמסרה למדינות את הסמכות לקבוע את החוקיות של הפלות.

בעקבות פסיקה זו, הנושא הפך למוקד מחלוקות פוליטיות חברתיות. תומכי ההפלות מדברים על זכותה של אישה על גופה, ומהעבר השני מתנגדי ההפלות מדברים על הפלות כרצח, ודורשים חוקים להגנת חייו

בעוד התומכים מדגישים את הסיכונים לבריאותה של האישה אם לא יהיה לה מקום בטוח לבצע הפלה.

בריאות

מערכת הבריאות בארה"ב נתונה לביקורת מתמדת. החל מביטוח בריאות לציבור והנגשת הטיפול הרפואי לציבור, דרך הורדת עלויות הבחירות ועד להתייחסות לנושא הבריאות הנפשית, המתמודדים יתבקשו לענות על שאלות בנוגע לכל אחד מהנושאים האלו ולהציג עמדות ברורות וממוקדות.

זכויות אזרח וזכויות נשים

זכויות נשים על גופן, אלימות מגדרית והטרדות מיניות, לדוגמא. גם חוקי נשק ואיך יש לגשת אליהם הוא נושא שמעורר מחלוקות רבות. בנוסף, זכויות מיעוטים, כגון שחורים והקהילה הגאה חשובות להרבה מהציבור האמריקאי ועומדות להשפיע על בחירתם.

שינוי אקלים

לארה"ב יש השפעה רבה על נושא זה בשל גודלה וגודל האוכלוסייה שלה. המעבר לאנרגיה ירוקה והפחתה בזיהום, הטלת קנסות על מעלות זיהום, וסיוע לאנשים שנפגעו משינויי אקלים, הם כולם שאלות שעולות בציבור והולכות להשפיע על בחירתו. עם זאת, נראה כי ביחס לשאר הנושאים סוגיית האקלים משפיעה פחות על בחירתם של אזרחים, למרבה הצער.

של העובר. בנוסף, ההפלות קשורות לבריאות נשים ובריאות הציבור. המתנגדים מדגישים את הסיכונים הבריאותיים שנשים נחשפות אליהם בביצוע הפלות,

הגירה

נושא ההגירה תמיד מושך מחלוקות רבות. האם יש לחזק את הגבולות או להקל על הכניסה? ואחרי הכניסה, האם ועד כמה יש לעזור למהגרים להיקלט? ומה בנוגע למהגרים בלתי חוקיים? האם יש לתת להם מענה ועזרה או לגרשם מארצות הברית? בנוסף יש את השאלה על אנשים שהיגרו כשהיו קטינים. האם יש לתת להם אזרחות או אישור הגירה או שמע להחמיר את המדיניות כמה שיותר מהר? המהגרים משפיעים לא רק על הדמוגרפיה והמצב החברתי של הציבור האמריקאי, אלא גם על הכלכלה האמריקאית במגוון דרכים.

כלכלה

השנה יש מספר עניינים כלכליים שהשפיעו במיוחד על הבחירות. למשל, נושא האבטלה. לאחר השפעת המגיפה על שוק העבודה, יש מובטלים רבים, איך לגשת אליהם ולנושא זה? האם יש לתת להם מענה מיוחד או לא? האינפלציה צפויה גם להשפיע על סבב בחירות זה, עקב העלאת מחירים של מוצרים בסיסים. המתמודדים יצטרכו למצוא פתרונות כדי להוריד את אחוזי האינפלציה, ותוך כדי לשמור על כוח הקנייה של האזרחים.

זכות הצבעה לנשים

להאריס או טראמפ לא רק בגלל המדיניות שלהם, אלא גם עקב היותם גבר או אישה.

ולסיכום הכתבה כולה, הבחירות בארה"ב אכן מסובכות להבנה, אבל יש בהן היגיון. אני מקווה שעזרתי לכם להבין טוב יותר את הצדדים, הסוגיות, הליך הבחירות ואת גופי מקבלי ההחלטות. על תוצאות הבחירות אכתוב לגיליון הבא, אם יש לכם שאלות או בקשות לכתבות דומות/ כתבת המשך, מוזמנים לפנות למייל העיתון - newspaper@leyada.net, או לסרוק את הברקוד "מכתבים למערכת" שבסוף העיתון.

בשנת 1983 מדינת קולורדו הייתה הראשונה באיחוד שהעניקה לנשים זכות הצבעה. למעשה הבחירות של 1920 היו הראשונות בהיסטוריה של ארצות הברית, בהם ניתנה זכות הצבעה לנשים בכל המדינות, אז 48 במספר.

למרות שזמן רב חלף מאז, עדיין לא כיהנה אישה כנשיאה, אם כי בשנת 2016 התמודדה הילרי קלינטון. בשנת 2020 קמלה האריס נבחרה לסגנית הנשיא והייתה לאישה הראשונה בתפקיד זה. אין להתעלם מכך שהשנה, רבים יכריעו בינם לבין עצמם אם להצביע

יום השנה לשבעה באוקטובר: סיפור קצר - נוגה מרון

את הטקסט הזה הקריאו מרטיין למברג ועידו אבני, בכינוס של חטיבת הביניים בשבעה באוקטובר,

וכתבה אותו **נוגה מרון**:

"אמנם אני כתבתי את הסיפור הזה, אבל הוא לא שייך לי. הוא שייך לילדה אחרת."

היה זה בית פשוט, בנוי מלבנים בצבע חום אדמדם. חזיתו הייתה מקושטת בצמח מטפס, שעליו בצבע ירוק עז, ופרחיו הסגולים העדינים מעטרים אותו. גג של רעפים אדומים נח על קודקודו של הבית, ושלל פרחים ועשבים שוטים צמחו מבין החריצים. גינה קטנה הקיפה את המבנה, מטופחת, ובה פרחים וירקות, ואפילו עץ תפוזים קטן. אל דלת הכניסה החומה הובילו שביל בתוך הגינה, ושלוש מדרגות אבן. בצד הבית הייתה סככה לחניה, ומתחתיה יונדאי כסופה.

עכשיו אפשר לסכם את כל זה במילה אחת. שחור. הכול שחור, מפויח. בגינה גדלים קוצים מכוערים. הגג נראה כאילו הוא הולך לקרוס אל תוך הבית, ודלת הכניסה לא נמצאת שם. מבעדה ניתן לראות את המבואה.

המבואה הייתה פעם חדר קטן וחמים, ובו מתלה מעץ, ועל הקיר תמונה ממוסגרת. משפחה. אחים. אחיות. אמא ואבא שמחבקים אותם, כולם בבגדי ים, על רקע החוף. עיניים כחולות בורקות. חיוכים אמיתיים, מהסוג שרואים בהם את כל השיניים. עכשיו התמונה מנופצת על הרצפה. וגם המשפחה. מנופצת למליון רסיסים.

ובתוך הבית - היה סלון. ספה, שככל הנראה הייתה לבנה פעם, לפני הרבה שנים, אבל הזמן שינה את צבעה לחום בהיר, מוכתם. בפינה, ניצבה הכורסא הכחולה, שסבתא הייתה אוהבת לשבת עליה, לפעמים סורגת או צופה בנשיונל ג'אוגרפיק, לפעמים סתם מביטה בנכדיה. ושטיח. שטיח אדום ויפה שאמא הביאה מחו"ל ואהבה לשכב עליו בשבת בצהריים ולקרוא ספר, בדיוק איפה שקרן השמש החמימה מהפתח שבחלון הייתה מאירה ובתוכה האבק המסתחרר בנצנוצים זוהרים. אבל עכשיו לא הייתה שם ספה, ולא כורסא, ולא שטיח, ולא אמא, ולא סבתא, ולא היו שם נכדים להביט בהם. במטבח כבר לא היה אבא שיבשל. ולא היה החלון שסבא אהב להביט דרכו על הנוף הירוק היפה, ולא היה שם סבא, וגם לא נוף להביט בו. רק שחור מפויח, שבור ומרוסק ומלא בקוצים. כבר שנה.

בחוק, השמיים עטו את צבע האדמה האפורה, וגשם של סתיו החל לטפטף. מתחת לסככת החניה, בצבץ לו מבין ערימות הפסולת, האבק והאפר סביון. משב רוח קליל נשב, ופיזר את זרעיו, הנישאים על ידי אותן פלומת לבנות ורכות. הזרעים נישאו באוויר.

בחלקם נפל המזל לנחות גם הם בעדינות על הקרקע היבשה שמתחת לסככה, שם הם בטוחים מהגשם.

חלקם ריחפו רחוק מדי, ונבלעו לעד בגשם השוטף.

וחלקם - חלקם עדיין מרחפים באוויר בשולי הסככה. מרחפים בין המוות, לחיים.

"המרי סלסט - אוניית הרפאים" - סיפורי מסתורין

● כתבה: נוגה מרון

היה זה יום דצמבר קריר בשנת 1872. זהרורים זהובים של שמש היו מפוזרים על פני השמיים שצבעם היה כחול עז וגולמי, והאוקיינוס האטלנטי היה רגוע למדי. הספינה הקנדית, ששמה היה דה גרטיה, הפליגה על מימיו בדרכה לאיטליה. אנשי הדה גרטיה נהנו מכמה רגעים של בטלה באוויר הצח והמלוח, שני כוחות הטבע האדירים כמעט בולעים אותם בעוצמתם הנצחית. עדיין טהורים מיד אדם, התחרו השמיים והים בתחרות האין סופית אל האופק, שנמתח מסביב, עדיין זהוב, כאילו היה שלולית של טיפות שנשרו מהשמש בדרכה למעלה.

ואז לפתע, מתוך אותו פס זהוב, לעיניהם הישנוניות של אנשי הצוות, הגיחה אוניית מפרשים, מפלסת את דרכה בינות לגלים. מיד פנו אנשיה של הדה גרטיה - בהוראת רב החובל - לאותת לאוניית המסחר האמריקאית שכמו פלשה לשלוות הים. אך הספינה לא החזירה איתות. משהתקרבה האונייה, יכלו כל אנשי הצוות להבחין בדבר מה מוזר מאוד - האונייה אמנם שטה במסלולה, אך התנוודה לאורכו, כמו מלח שיכור, ומפרשיה היו מורדים, אך מופנים לכיוון הלא נכון... וכשהתקרבה האונייה עוד יותר, יכלו גם לראות את שמה, שהתנוסס על גוף העץ הגדול. קראו לה המרי סלסט.

לאחר כמה נסיונות איתות נוספים שנכשלו בזה אחר זה, הוחלט לבסוף כי המשנה לקפטן, אוליבר דבו, יעמוד בראש צוות שיעלה על סיפונה של המרי סלסט. ומה שגילו שם אנשי הצוות, די היה בו לעורר צמרמורת אימה כזו, שנשמרה בליבה של האנושות גם יותר מ-100 שנים מאוחר יותר.

למעשה, הכל במרי סלסט היה תקין לחלוטין, והיא אפילו נראתה במצב מצויין. היה בה מטען של כ-1700 חביות של אלכוהול גולמי, אוכל, מים וכסף. אך שני דברים היו חסרים בה. סירת ההצלה, ואנשים. כעת חלקכם בוודאי תחשבו 'הא! פשוט מאוד. הם שטו משם בסירת ההצלה! איפה המסתורין? פתרתי את התעלומה שהאנושות לא הצליחה לפתור במשך יותר מ-100 שנה!' אז לא.

אולי עכשיו זה זמן טוב לעשות הפסקה מהסיפור, ולספק מעט מידע יבש על הקפטן של המרי סלסט. קפטן בריגז, או בשמו המלא בנג'מין ספונר בריגז, היה איש גבוה למדי, בעל שיער שחור כעורב וזקן שופע. הוא היה נשוי, ולו שני ילדים. את אשתו שרה וביתו הקטנה סופיה הוא לקח איתו להפלגה לג'נובה שבאיטליה, באונייה ושמה מרי סלסט. בנם הבכור, ארתור, נותר במריון שבמסצ'וסטס ביחד עם סבתו, כדי שלא יקטעו לימודיו.

אז מה אפשר להסיק מהמידע הזה? אולי שהוא היה איש משכיל במעמד גבוה, או שהוא היה אבא טוב? או אולי, שהוא היה בן אדם שפוי? אז כן. לפחות ככל הידוע לנו, קפטן בריגז היה שפוי. וגם שאר אנשי הצוות. והם היו יורדי ים ותיקים. ימאים מנוסים שיודעים, שיש בערך תרחיש אחד שמצדיק שימוש בסירת הצלה. והתרחיש הזה, הוא ספינה טובעת. משום שלשוט באמצע האוקיינוס בסירת הצלה קטנה, זוהי כמעט משימת התאבדות, וסיכויי ההישרדות קלושים (יש לזכור שמדובר במאה ה-19). המרי סלסט ללא ספק לא טבעה, וגם לא עמדה לטבוע. הרישום האחרון ביומן הקפטן היה 10 ימים לפני כן, ובו נאמר פחות או יותר "הכל טוב, יש אחלה מזג אוויר."

אז מה הבעית כל כך את אנשי המרי סלסט, שגרם להם לנטוש את האונייה הבטוחה, בלי לקחת אוכל או מים, כשאפילו את מעיליהם, למרות האוויר הקר, השאירו על המתלה? מה גרם להיעלמותם של קפטן, אישתו, ביתם בת השנתיים ועוד שבעה אנשי צוות? וגם - איך יתכן שבמשך עשרה ימים בלי שליטה, שמרה המרי סלסט על מסלולה?

אנשי הדה גרטיה איישו את אוניית הרפאים, וזו הגיעה ליעדה, שם עברה בדיקות מקיפות שהראו כי הכל בה כשורה. אפילו אחרי 152 שנים, נותר המקרה כתעלומה. מובן שהועלו מספר תיאוריות - אולי היו אלו שודדי ים? אבל אילו מין שודדי ים טורחים להבריח את האנשים מהאנייה, ולא לוקחים דבר? ואולי היה זו רעידה תת-ימית, או נחשול ענק? הייתה גם תיאוריית קשר, שטענה כי הדבר קשור לכך שאונייה עברה בקרבת משולש ברמודה, ותיאורייה אחרת דיברה על מפלצות ים. ספרים נכתבו על המרי סלסט, וסרטים צולמו בהשראתה. אך עשרת האנשים, וסירת הצלה, לא נמצאו מעולם.

שאלה שלך - תשובה שלנו

לשליחת שאלות אנונימיות לעיתון

קישור לגרסה הדיגיטלית של
המשחק "חיבורים" המופיע
בעמוד הבא

" חיבורים "

רות בילו ורוני אסולין

איך משחקים?

לפניכם מפוזרות 16 מילים, עליכם לפתור את החידה ולמצוא 4 קבוצות של מילים בעלות נושא משותף.

דוגמאות לקטגוריות: תפוח, בננה, אגס, דובדבן- פירות

כפיר, לביא, אריה, ליש- מילים נרדפות

פתרונות ניתן לשלוח לכתובת הדואר האלקטרוני של העיתון: newspaper@leyada.net עד התאריך 1.12.2024

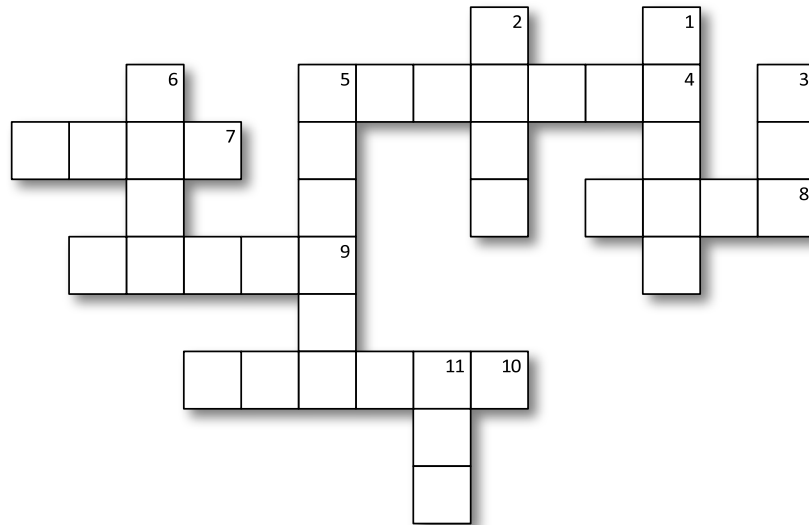
בין הפותרים את החידה נכונה ובאופן מדויק יוגרל חמץון!

* (בעמוד הקודם ברקוד שניתן לסרוק בטלפון הנייד כדי להגיע לגרסה הדיגיטלית של המשחק)

זוג	ברוש	אדם	דפנה
תיק	ליקט	כינס	ארז
צנצנת	רחם	דור	אסף
אלון	דקל	מיכל	אלף

תשבץ הגיון

נווה פורמן

מאונך		מאונך	
1.	נוודת בצניעות (5)	4.	כותב בתורה בלי שום סיבה (3, 4)
2.	מלאך בסלט (4)	7.	צובט ומתפשט (4)
3.	מוכן לאכילה, בגלל מה? (3)	8.	תחילת חיים בבית הספר (4)
5.	הקאובוי פועל מהבטחה (6)	9.	מצב רע מעלה דמעה (2, 3)
6.	חרק קטן קטן (4)	10.	דג שעיר (6)
11.	חילק את השלל (3)		